

॥ अघमर्षणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम् - ४/प्रपाठकः - १०/अनुवाकः - १.१२-१५)

हिरण्यशृङ्गं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः। यन्मया
भुक्तमसाधूनां पापेभ्यश्च प्रतिग्रहः। यन्मे मनसा वाचा
कर्मणा वा दुष्कृतं कृतम्। तन्न इन्द्रो वरुणो बृहस्पतिः
सविता च पुनन्तु पुनः पुनः। नमोऽग्नयेऽप्सुमते नम
इन्द्राय नमो वरुणाय नमो वारुण्यै नमोऽद्ध्यः॥१॥

यदपां क्रूरं यदमेध्यं यदशान्तं तदपगच्छतात्।
अत्याशनादतीपानाद्यच्च उग्रात् प्रतिग्रहात्। तन्नो वरुणो
राजा पाणिना ह्यवमर्शतु। सोऽहमपापो विरजो निर्मुक्तो
मुक्तकिल्बिषः। नाकस्य पृष्ठमारुह्य गच्छेद्ब्रह्मसलोकताम्।
यश्चाप्सु वरुणः स पुनात्वघमर्षणः। इमं मे गङ्गे यमुने
सरस्वति शुतुद्रि स्तोमं सचता परुष्णिगा। असिक्रिया
मरुद्वृधे वितस्तयाऽऽर्जीकीये शृणुह्या सुषोमया। ऋतं च
सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत। ततो रात्रिरजायत ततः

समुद्रो अ॑र्णवः॥२॥

समु॒द्राद॑र्ण॒वादधि॑ संवत्स॒रो अ॑जायत। अ॒होरा॒त्राणि॑
वि॒दध॒द्वि॒श्वस्य॑ मि॒षतो॑ व॒शी। सूर्या॒चन्द्र॑मसौ धा॒ता
यथा॑पूर्वम॒कल्प॑यत्। दि॒वं च॑ पृथि॒वीं चा॒न्तरि॑क्षमथो
सु॒वः। यत्पृ॑थि॒व्या५ रज॑स्व॒ मान्तरि॑क्षे वि॒रोद॑सी।
इ॒माऽस्तदा॑पो व॑रुणः पु॒नात्वंघ॑मर्ष॒णः। पु॒नन्तु॑ वस॑वः
पु॒नातु॑ वरु॒णः पु॒नात्वंघ॑मर्ष॒णः। ए॒ष भू॑तस्य॒ मध्ये॑ भुव॑नस्य
गो॒प्ता। ए॒ष पु॒ण्यकृ॑तां लो॒का॒नेष॑ मृ॒त्योर्हि॑र॒ण्मय॑म्।
द्या॒वापृ॑थि॒व्योर्हि॑र॒ण्मय॑५ सऽ॒श्रित॑५ सु॒वः॥३॥

स नः॒ सु॒वः स॑५शि॒शाधि॑। आ॒र्द्रं ज्वल॑ति॒ ज्योति॑र॒हम॑स्मि।
ज्योति॑र्ज्वल॑ति॒ ब्रह्मा॑ऽहम॑स्मि। यो॑ऽहम॑स्मि॒ ब्रह्मा॑ऽहम॑स्मि।
अ॒हम॑स्मि॒ ब्रह्मा॑ऽहम॑स्मि। अ॒हमे॒वाहं॑ मां जु॒होमि॑
स्वाहा॑। अ॒का॒र्यका॒र्यव॑की॒र्णी स्ते॒नो भ्रू॑ण॒हा गु॑रुत॒ल्पगः॑।
वरु॑णो॒ऽपामे॑घमर्ष॒णस्तस्मा॑त्पा॒पात् प्र॑मु॒च्यते॑। र॒जो
भूमि॑स्त्व॒मा५ रोद॑यस्व॒ प्रव॑दन्ति॒ धीराः॑। आक्रा॑न्त्समु॒द्रः

प्रथ॑मे वि॒ध॒र्मं ज॒नय॑न्प्र॒जा भु॒व॑नस्य॒ राजा॑। वृ॒षां प॒वि॒त्रे
अ॒धि॒ सानो॑ अ॒व्ये बृ॒हत्सोमो॑ वावृ॒धे सुव॒ान इ॒न्दुः॑॥४॥